

Tuần Báo Vô Vi

25 tháng 10 năm 2015

Số 261

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn giải quyết sự trì trệ trong nội tâm thì phải làm sao ?
2. Cầu mong là động làm sao cầu mong được ?
3. Qua sự kích động của mặt đất tạo thành thời tiết không ổn định thì phải làm sao ?
4. Chưa thực hành mà nói chuyện thấu triệt pháp lý là có đúng không ?
5. Muốn biết được chính mình là con của Đấng Vô Cùng thì phải làm sao?
6. Quy hình vạn trạng là sao ?
7. Vết mây lướt gió thì phải vết làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Paris, 03/01/98 3 :55 AM 1) Hỏi: Muốn giải quyết sự trì trệ trong nội tâm thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn giải quyết sự trì trệ trong nội tâm thì phải thực thi trật tự từ bên ngoài cho đến nội tâm, hứa là làm, không nên chối bỏ, thì mới hy vọng khôi phục được trật tự, một cách tự nhiên và hồn nhiên. Kệ : Tự mình xây dựng từ ngoài trong Tiến hóa không ngừng chẳng ước mong Đời tạm thực hành là trước hết Tự mình tu tiến chẳng cầu mong.	Paris, 04/01/98 2 :35 AM 2) Hỏi: Cầu mong là động làm sao cầu mong được? Đáp: Thừa cầu mong không bằng thực hành pháp môn sẵn có trong tay, thì sẽ có dịp trở về sự thanh tịnh hồn nhiên của chính mình. Kệ : Thực hành tự hiểu chuyển hành trình Rõ lý Trời ban tự cứu mình Đời đạo phân minh tình chuyển tiến Hành tâm phát triển rõ thân hình.
Paris, 05/01/98 4 :15 AM 3) Hỏi: Qua sự kích động của mặt đất tạo thành thời tiết không ổn định thì phải làm sao ? Đáp: Thời tiết không ổn định tạo ra thời tiết bất ổn, thì loài người phải tự thức, tự giảm bớt mức độ tham dâm của cá nhân, tự hướng Trời Đất, tu hành trong thành thật thì sẽ bớt sự tham dâm, không khí trên mặt đất bớt ô nhiễm thì sẽ được trong lành, thời tiết sẽ được ôn hòa hơn. Kệ : Đẹp bớt tham dâm bớt giận hờn Trong lành hướng thượng hành từ con Không còn tạo loạn cơ Trời tốt Nguyên khí bền lâu lại rõ ơn.	Paris, 06/01/98 2 :35 AM 4) Hỏi: Chưa thực hành mà nói chuyện thấu triệt pháp lý là có đúng không ? Đáp: Thừa việc gì trên đời này chưa thực hành thì cũng chẳng thấu triệt được, cần thực hành mới kiểm chứng được. Kệ : Vui hành thấu triệt chơn tâm thức Giải bỏ trần tâm tự giải phiền Quy một tình trời không loạn động Thực hành chất phác tự mình yên.
Monaco, 08/01/98 3 :15 AM 5) Hỏi: Muốn biết được chính mình là con của Đấng Vô Cùng thì phải làm sao ? Đáp: Thừa muốn biết được mình là con của Đấng Vô Cùng thì phải tự phát triển luồng điện của chơn tâm thì sẽ thấy mức tiến hóa ở điển giới là vô cùng tận. Tin nơi khả năng sẵn có của chính mình mà tiến hóa mãi mãi như vậy tương lai sẽ có đất dừng chân, phần hồn sẽ không còn bị dọa lạc. Kệ : Thân an trí phát sáng muôn bề Giao cảm tâm tu chẳng bối bề Thực chất khai minh không đẩy động Trì tâm tu luyện tự về quê.	Monaco, 09/01/98 2 :20 AM 6) Hỏi: Quy hình vạn trạng là sao ? Đáp: Thừa quy hình vạn trạng là phải về không, vạn sự khởi đầu bởi hư không, từ trong không mà có tất cả. Kệ : Ánh sáng quán xuyên vạn linh chuyển Trong không mà có cảm giao liên Hòa đồng cảm thức duyên tình đẹp Khó khổ không lo tự tiến xuyên.
Monaco, 10/01/98 3 :15 AM 7) Hỏi: Vệt mây lướt gió thì phải vệt làm sao ? Đáp: Thừa muốn vệt mây lướt gió thì phải thành tâm hành pháp, sau khi nhập định tự thấy mình vượt khỏi lớp mây đen trên bộ đầu, đứng trên mây ý bay đi nghe tiếng gió ù ù bên tai. Kệ : Thực hành tự tiến chẳng lầm sai Thức giác minh tâm tự tiến hoài Trì trệ không còn thông chánh pháp Tự hành tự tiến chẳng còn sai.	

DUYÊN KIẾP ĐƯƠNG HÀNH (tiếp theo)

...

Thầy: Anh có gì hỏi?

Bạn đạo: Thưa ông Tám, con không được gần ông Tám nhiều, con chỉ qua sách vở của ông Tám, mà con theo cái pháp lý này, con thấy vấn đề khó khăn vấn đề tình dục, cái chương mà ông Tám giảng về tình dục ái tình đó ông Tám, ông Tám nói thành ra nó không ảnh hưởng đến vấn đề tu tập hết. Con xin ông Tám giảng nghĩa cái đó cho rõ thêm...

Thầy: Bởi vì cái tình dục của thế gian tôi đã nói rõ rằng: Khi chúng ta xuống cái tiểu thiên địa này nhập sanh dục là một cái nhiệm vụ tiến hóa của loài người, thấy chưa? Của quả địa cầu để giáo dục con người. Nhưng mà chúng ta tu, chúng ta nhờ cái Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định. Soi Hồn là làm gì? Để mở cái trung ương này để cho nó hòa đồng với thiên nhiên tạo hóa. Thì cái Pháp Luân này nó phải sửa đổi cái chu kỳ “nhập sanh dục”, bây giờ chúng ta thượng thăng tiến.

Cho nên, các bạn làm Pháp Luân, Soi Hồn, Pháp Luân rồi, cái tình dục của nhiệm vụ đó, nó sẽ đổi sang cái nhiệm vụ khác, thấy không? Nó đi từ bộ đầu phóng lên thay vì ở dưới đi ra. Cũng chất tinh, nó kết tinh trên cái não tủy các bạn, rồi nó quân bình, nó mới phóng thanh diễn ra thì lúc đó nó mắc làm việc bên trên, nó quên thế sự, thấy chưa? Mà cái bên trên thì làm việc cho muôn loài vạn vật, thế sự thì làm cho một nhóm nhỏ mà thôi, thấy không? Sau này mình tu rồi nó tiến giải lên trên đó mình mới thấy rõ cái cơ trời và thiên ý, thấy không? Thành ra mình thấy không có cái gì đáng tội, có cái tội là mình không chịu tu để thấy mình và thấy rõ nhiệm vụ của loài người đã và đang làm gì? Chỉ có bao nhiêu đó thôi. Chớ tất cả mọi người đều là địa tiên đã và đang làm việc, không làm việc lấy gì sống. Khi mà chỉ có cái tu mới hướng về tâm Phật. Bạn làm việc hai tay hai chân nhưng mà cái trí tâm của các bạn hướng về Phật, tâm thì Phật mà làm việc thì địa tiên thì lúc nào chơn tâm nó cũng là Phật, thấy không?

Khi mà các bạn có tình dục giao cấu với vợ chồng đi nữa nhưng mà cái tâm các bạn không có nghĩ chuyện đời như xưa nữa được. Thì cái chuyện tiến hóa đó nó sẽ thức giấc bạn và nó cho bạn thấy sẽ

mở bằng cách nào, sau cái Pháp Luân rồi nó sẽ tiến hóa đi lên. Chớ đừng có dối trá nói tôi tu, tôi theo thầy, rồi tôi bỏ dục, rồi tôi đi đêm, tôi bỏ dục với vợ mà tôi đi đêm, không được, cái đó không đúng, thấy không?

Khi mà, các bạn tiến tới thanh rồi, cực thanh cực tịnh thì cái chuyện mà cơ duyên nó sẽ chuyển hóa cho bạn, từ cái thanh dặt cái trược thì các bạn không có động trong lúc mà tình dục có xảy ra, không bao giờ tâm các bạn bị động, thấy không? Nhưng mà cái đó là cái độ tiến hóa, cái đó hết sức cao mới làm được thấy chưa?

Cho nên, còn cái phần tu ở đây chúng ta chỉ hóa giải cái cơ cấu đó để nó tiến lên và nó sẽ từ từ dẹp bớt chớ không có ai dẹp bớt một lần được. Chớ đừng dẹp bớt một lần rồi sanh khủng hoảng của nội tâm. Đó, cho nên cái tình dục là cái đường nhập sanh dục tự nhiên mọi người phải làm điều đó. Bây giờ, mình sửa thượng thăng tiến nó đi lên. Nó hóa giải cái trược, nó lưu cái thanh nó đi lên, nó vẫn làm việc trong tình dục cộng đồng cần khôn vũ trụ.

Mà khi các bạn ở trong cộng đồng cần khôn vũ trụ thì trời với đất nghĩa là tình dục hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nó mới có hoa quả vạn vật, âm dương tương hợp, diễn với diễn tương hòa mà thôi chẳng có gì quan trọng. Nhưng người đời xa cách vì tư tưởng phong kiến, không hiểu siêu khoa học, không hiểu siêu khoa học cho nên cho đó là khó. Nhưng mà khi mà nó thấy đó là nó còn tăm tối, nó có thể mê. Còn người tu tới thanh tịnh, không mê. Còn người phạm mà mình hướng dẫn cho nó đi vậy là nó bị mê, nó tu không được. Cho nên, khuyến khích nó làm gì làm cũng phải Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, phải ráng tu, ráng tịnh thì tự nhiên nó diệt dục. Diệt dục một cách sáng suốt và nó đổi cái hướng dục để làm việc nhiều hơn. Dục nhiều hơn! Dục để mở và để xây dựng đi lên, không có dục làm sao tiến, thấy không?

Bây giờ, Trời đất không có dục không có tiến. Bây giờ muôn loài vạn vật trước mặt của bạn đều là dục, không có con muỗi, con ruồi làm sao thấy. Thấy con muỗi, con ruồi cũng còn dục, cái gì nó nhỏ nhất, nó cũng phải có sự giao cấu để tiến hóa, thấy không? Nhưng mà giới hạn. Con người đã bị giới

hạn rõ ràng, ông Trời với bà Đất hai mươi bốn trên hai mươi bốn, chớ bạn làm gì hai mươi bốn trên hai mươi bốn nổi, thấy không ? Giao cấu lần thứ hai là chết rồi, rút dài rồi. Nói rõ nó vậy, bị giới hạn. Nhưng mà chúng ta tu, chúng ta mở lên thì cái giới hạn nó cũng tiêu luôn, rồi tuổi tác nó giới hạn nữa. Bây giờ kêu mấy ông cụ này sáu bảy mươi tuổi kêu ông làm gì, ông nói không làm gì được hết. Nó hết rồi, nó cũng rút gánh nó đi. Thì mình tu đó mình đi sớm giờ hơn mấy ông đó, mình rút.

Đó, thì cái tư tưởng lành của mình có thể gởi gắm cho các nơi. Mình cũng dục, cũng tình yêu, cũng thương nhưng mà đem sáng suốt cho mọi người, chớ không dục mà độc tài giữ lấy. Dục là đem tình thương gởi sáng suốt cho mọi người, thấy rõ cái đó chưa. Cho nên khi mà các bạn thấy rõ cái đó rồi, các bạn mới trở về cái vị trí đại giác được. Đại giác là các bạn phải ở mọi trạng thái và các bạn phải phân hóa làm việc cho mọi trạng thái chớ các bạn không có được lười biếng nữa, nó còn khổ hơn hồi các bạn chưa tu. Làm việc nhiều, làm việc nhiều các bạn mới có sáng suốt, mà nếu ngưng một cái là nó hư hết từ đầu chí chân, lộn xộn hết.

Như tôi, bây giờ tôi tu mà tôi bỏ cái thanh điền trên đó tôi không có điều luyện một phút là tôi thấy cái cơ cấu này nó hư hết, một phút thôi. Bởi vì, tôi thuộc về triền miên rồi, tôi không phải ngồi thiền như các bạn nữa. Như hồi nãy giờ tôi là thiền, tôi làm việc, tôi làm việc cho cái tiểu thiên địa này hòa đồng với cái càn khôn vũ trụ, hợp tác với khối Vô Vi. Đó, thì không giờ nào tôi ngưng được hết, không khối này cũng khối kia, không khối kia cũng khối nọ, không bao giờ tôi được nghỉ. Đó, thì các bạn thấy tôi, nó có phần sáng suốt, chính tôi cũng thấy và có phần thanh nhẹ các bạn cũng thấy và các

bạn cũng thấy rõ sự thanh tịnh của tôi nữa. Đó, nhưng mà các bạn có không? Các bạn có sẵn thì các bạn cứ việc làm nhiều đó, rồi nó sẽ vun bồi đi tới tùy theo cái nghiệp căn của các bạn, tùy theo hoàn cảnh của các bạn, tùy theo cái thiên tánh của các bạn nữa. Trong đó nó nhiều chuyện phức tạp phải gỡ rối để tiến hóa. Đó, các bạn phải làm.

Còn khi không nói: Ồ! Tôi nhờ ông Tám tới giúp tôi. Không được! Ông Tám là ở mọi trạng thái, lúc nào các bạn cũng gặp ông Tám được hết. Ông Tám ở ngay trong tim các bạn, ở mọi chỗ mọi nơi của các bạn đều có sự cảm ứng của ông Tám hết, nếu các bạn nghĩ tới ông Tám thấy chưa? Mọi nơi mọi lúc đều có sự cảm ứng của phần thanh điền; của bạn đã có thì thanh điền của bạn sau này sẽ góp cho Vô Vi. Mà Vô Vi là ông Tám, ông Tám là Vô Vi, là bạn là vậy. Bạn cũng ở trong Vô Vi, thì giờ phút khắc nào bạn cũng gặp được, chớ không phải gặp kiến diện như vậy mà mới có giá trị. Nhưng mà khi các bạn thanh tịnh ý thức được thì ông Tám ở trước mắt, trong tim, ngoài tai, trong tai đều có ông Tám thì lúc đó bạn thấy chơn lý rõ ràng, thấy chưa?

Còn nếu các bạn cho ông Tám là ngồi một cục vậy đó, chưa có được. Bởi vì ông Tám đã hòa đồng với khối thanh điền. Mà bạn có khối thanh điền, bạn vun bồi khối thanh điền bạn rồi thì bạn là ông Tám ở nơi nào cũng có ông Tám với bạn. Vô Vi là ông Tám, hai số không hợp lại số tám, thấy rõ chưa, thì ở đâu lại không có ông Tám, thấy không?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 2/10/1977)

Năm 1979

NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN

NAM phương đất Việt linh thanh giáng
Chuyển hóa chơn hành thuyết sáng ban
Khờ dại không tu thành đạo tặc
Hương thanh tự giải điển thanh quang.

MÔ hữu, hữu mô ai đã thấy
Tình đời bạc bẽo lý chôn sâu
Khổ không mình khổ làm sao đạt
Chơn lý bất thông cảm thấy sâu!

NGỌC luân đồng chuyển sao không thấy
Cứ mãi say sưa chốn khổ này!
Tự giải tự hành nung ý chí
Phối hợp điển thanh rõ pháp đài.

HOÀNG cung khép mở tùy hành giả
Có điển không khai điển khó hoà
Cha cũng như con đồng khép kín
Khó hành tương ngộ nếu còn xa.

THƯỢNG thông hạ đạt hòa chân lý
Khẩu thuyết không hành khó giác tri
Muốn đạt hồn thiêng cần dũng trí
Kiên trì thực hiện nhiệm mầu ghi.

ĐẾ vương một cõi đà quy định,
Thiên địa hợp thành tiểu kết tinh
Học hỏi tiến lên hợp một hình
Đại Hồn đang đợi tiểu quang linh.

VÔ vọng vì đời chưa thức giấc,
Sanh ly tử biệt vẫn bàng hoàng
Thiên đàng địa ngục nơi giao cảm
Học hết càn khôn rõ các màn.

CỤC độ hư không hoàn nhất trí
Thanh bình tiến giải khỏi cần suy
Hợp hình tiến lên ta tầm tiến
Thế cảnh lưu linh học tiến tùy.

ĐẠI la địa thế Trời giao cảm
Sanh hóa, hóa sanh chuyển pháp phàm
Tiến hóa tùy người minh thiện ác
Khai thông điển pháp chuyển thanh đàm.

THIÊN đình ban rải ân hồng tuyến
Dầu dất linh căn tự đạt huyền
Quy định cuộc đời sanh bệnh tử
Học rồi lại tiến cảnh huyền thiên.

TÔN thờ thanh pháp từ quang điển
Giáng bút phân lời điển phát duyên
Mến tiếc thương yêu vô cùng tận
Hào quang thiện cảm chiếu Hoàng Thiên.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Ba

LUẬN HƯ KHÔNG, TẾ PHẬT THUYẾT PHÁP
BẢN CHÂN LÍ BỒ TÁT GIẢNG ĐẠO

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 9 tháng 2 năm Nhâm Tuất (1982)

Thơ

*Tĩnh tâm lập đàn đạo khí sung
Nghiên lý thể ngộ thiên văn thông
Khai hoài độ chúng thường tự tỉnh
Vô vi thanh tịnh nhược hư không.*

Dịch

Tâm tĩnh lập đàn đạo khí thông
Thiền duyên giác ngộ thuộc nắm lòng
Chúng sinh cứu độ hằng nuôi chí
Vắng lặng vô vi vượt sắc không.

Tế Phật: Kẻ thô bạo lấy sự đánh bại người làm tự mãn, dùng bạo lực đàn áp người để chứng tỏ mình mạnh, dùng sự xảo trá lừa gạt người để chứng tỏ mình khôn. Phải biết rằng dùng sự thô bạo đàn áp kẻ khác là hành động xấu xa bỉ ổi, dùng bạo lực tiêu diệt người khác là hành động vô cùng ngu xuẩn, dùng sự gian xảo cướp đoạt tiền bạc của người khác là hành động hết sức vô liêm sỉ.

Giờ ta thử lấy hư không làm tỉ dụ, hư không lớn rộng song không tự cho là mình lớn rộng nên chẳng ai có thể so sánh nổi. Hư không cao vời song không tự cho là mình cao vời nên chẳng ai có thể so sánh nổi. Hư không sâu dày

song không tự cho là mình sâu dày nên chẳng ai so sánh nổi. Hư không hùng vĩ song không tự cho là mình hùng vĩ nên chẳng ai so sánh nổi. Nhờ vậy hư không mới có thể chuyên chở vạn vật, bao trùm vạn vật, dung chứa vạn vật. Kẻ đạt đức giống tựa hư không, ngó trước mắt lại thấy sau lưng, nhìn lên cao lại thấy tỏa rộng, do đó đạo gia muốn người đời học hỏi về “không”, lẽ đó rất dễ hiểu, vì có lấy “hư không” làm gương mẫu, kẻ học đạo mới có thể giống tựa “hư không” mới có thể hòa hợp cùng “hư không” làm một thể. Đại Đạo Vô Cực dễ như móc túi lấy vật, lấy mãi còn hoài, con người cũng có thể là thánh nhân, là vĩ nhân, là kẻ mạnh, là vô cùng cao siêu, không có năng lực nào thắng nổi, sức mạnh nào đàn áp nổi, bản lĩnh nào tranh giành nổi, khi đó mới được coi là đạt đạo giải thoát chân chính, còn không sẽ hèn hạ ngu si, tranh thắng tranh mạnh, tranh giàu tranh cao.

Kẻ tranh mạnh tâm rất yếu, tranh giàu tâm rất nghèo, tranh thắng tâm thường thua, tranh quyền tâm thường khốn.

Do đó, trò ngoan phải gắng học hư không, không tranh không cướp, không thừa không thiếu, không mạnh không yếu để trở thành thánh nhân bình thường vì có bình thường mới hiển lộ sự quý báu, phải dẹp bỏ ý tưởng xưng tụng mình, còn không sẽ rớt vào cảnh khốn cùng.

Thái Sinh: Thưa ân sư quả đúng như vậy, sách có câu: “Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập” vì vậy, con muốn mãi mãi là “heo gầy vô danh” chứ không muốn là “heo mập nổi danh”. Chúng sinh như mình, mình như chúng sinh, hoàn toàn bình đẳng, không chênh lệch, không hơn kém.

Tế Phậ: Ha ha, trò ngoan quả đã giác ngộ, kẻ tu đạo phải ưa trắng thanh gió mát, không ham danh lợi, thầy hi vọng con giữ mãi được đức tính này, để lên được thuyền từ qua bến giác, thay trời hành đạo.

Thái Sinh: Thưa ân sư, đã tới giờ khởi hành chưa?

Tế Phậ: Tới rồi, tới rồi! Mau lên đài sen kéo trề.

Thái Sinh: Thưa con đã lên đài sen, kính mời ân sư khởi hành.

Tế Phậ: Đã tới nơi, trò ngoan có thể mở mắt ra.

Thái Sinh: A, nơi đây đồng ruộng mênh mông, cây cối mọc xum xuê nhìn hút mắt, núi xanh

trùng điệp nhấp nhô mấy chục dặm không dứt; vẻ xanh tươi của hoa cỏ giúp người ta dễ dàng rũ sạch bụi trần.

Ngôi chùa phía trước sừng sững bên sườn núi cao, Phật đài bên cạnh vẻ uy nghi hùng tráng, đường đi lên khúc khuỷu quanh co, vẻ lớn lao, trang nghiêm, đẹp đẽ của ngôi chùa khiến mọi người kính nể. Cảnh trí u tịch, xa lánh hẳn những âm thanh ồn ào, náo nhiệt đầy phiền não của phàm trần thân tâm cảm thấy vô cùng thư thái, nhẹ nhàng.

Tế Phậ: Hiện thời Bồ Tát Chính Quan đã xuất hiện, chúng ta đến lạy chào cùng vấn đạo ngài.

Thái Sinh: A, thưa con đã nhìn thấy Bồ Tát Chính Quan, hào quang tỏa chiếu sáng ngời đang ngồi ngay ngắn trong nhà vàng, nét mặt từ bi khiến mọi người kính nể.

Tế Phậ: Đây trò ngoan, con hãy thỉnh giáo Bồ Tát về trường hợp đắc đạo của ngài.

(còn tiếp)

